

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Der var i hvert fald det spørgsmål i det, om den fremstilling, der blev givet, også var helt i overensstemmelse med den, som jeg havde givet. Det var den i hvert fald, så længe det drejede sig om det rent principielle, om de konventionelle styrkers betydning i forholdet til atomtærsklen, for der er ingen tvivl om, at jo ringere forholdet er, jo svagere den vestlige alliance er, desto større er risikoen for, at der kan blive tale om brug af nukleare våben. Men hvis hr. Ninn-Hansen med dette også ville trække direkte konklusioner med henblik på de forhandlinger, vi sidder i for øjeblikket, så har jeg altså ikke sagt noget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Winnie Russell* (S) til socialministeren.

»Vil ministeren oplyse, hvori forskellen består imellem den tidligere lov om børne- og ungdomsforsorg § 27, stk. 2, nr. 5, og bistandslovens §§ 33, 46 og 40, hvorefter man kan yde økonomisk støtte til familier eller børn, som man tidligere ydede efter § 27, stk. 2, nr. 5?« (Spm. nr. 70).

Skriftlig begrundelse.

Før bistandslovens ikrafttræden ydede kommunerne hjælp til enlige med børn, når der var opstået alvorlige økonomiske problemer efter lov om børne- og ungdomsforsorg § 27, stk. 2, nr. 5.

Efter bistandslovens ikrafttræden er der opstået adskillige tilfælde, hvor nogle kommuner nægter at følge hidtidig praksis, men giver afslag på hjælp efter bistandslovens henstillings- og pålægsbestemmelse i § 33, stk. 1, nr. 1, og betalingsparagraffen, § 46, stk. 2, samt § 40, stk. 1 og stk. 2. Alle paragrafferne har til formål at hjælpe familier og børn, der er socialt truet.

Konsekvensen af dette er en klar forringelse af den sociale lovgivning over for en enkelt gruppe mennesker ved bistandslovens ikrafttræden.

Winnie Russell (S):

Jeg har stillet dette spørgsmål på baggrund af nogle konkrete sager.

Tidligere har man over børne- og ungdomsforsogsloven hjulpet enlige mødre med børn, når de er kommet i en økonomisk vanskelig

situation. Man har vel nok gjort det, at man har sagt, at nok yder lovgivningen i princippet ikke hjælp til f. eks. en lønindtægt eller en anden form for indtægt, men man er på grund af børnene og muligheden for, at hvis ikke man hjalp dem, så blev de fjernet fra hjemmet, gået ind og har hjulpet disse familier. Vi har nogle paragraffer i bistandsloven, der skulle åbne for de samme muligheder, men det konkrete i sagen er, at der er flere kommuner, der, efter at bistandsloven er trådt i kraft, nægter at gøre brug af disse muligheder i bistandsloven; de har altså ændret praksis med bistandslovens ikrafttræden.

Jeg har et konkret eksempel i øjeblikket fra en anden del af landet, hvor en enlig mor, der ikke kan få arbejde på grund af arbejdsløshed, har gjort det fornuftige, at hun har videreuddannet sig som sygehjælper. Hun sidder i en ret dyr lejlighed sammen med sin søn, fordi hun ikke kan få andet og ikke kan få et job som sygehjælper, men er lovet det i midten af foråret næste år. Da hun ikke kunne klare sine udgifter, gik hun på bistandskontoret og bad om at få hjælp. Det svar, hun har fået så sent som i slutningen af sidste uge, var, at man kunne hjælpe hende med at skaffe et værelse, og så kunne barnet ellers komme på børnehjem i mellemtiden. Det kan ikke være rimeligt og rigtigt, og det er vel heller ikke hensigten med lovgivningen.

Jeg har et andet eksempel, hvor en enlig mor, der stod på gaden med et par børn for et par år siden, blev hjulpet ind i en dyr lejlighed over den tidligere lovgivning. Da bistandsloven trådte i kraft, lukkede man for pengeassen, og nu står hun simpelt hen i den situation, at hun skal på gaden igen.

Derfor har jeg stillet dette spørgsmål og bedt ministeren om at svare på, hvilken forskel der er imellem den paragraf, der hjalp disse familier i den tidligere lovgivning, og de paragraffer, vi har i bistandsloven i dag, som, mener jeg det var hensigten, skulle tjene samme formål.

Socialministeren (Eva Gredal):

Efter børneforsogslovens § 27, stk. 2, nr. 5, en almindelig kendt paragraf, kunne det daværende børne- og ungdomsværn yde økonomisk hjælp til betaling af huslig bistand i tilfælde af forældrenes sygdom eller til afhjælpning af forbigående vanskeligheder for familien, når en anbringelse uden for hjemmet derved kunne